

skulde blive oprettet en saadan Valgmenighed, hvor han var Præst, ganske vist vilde — jeg troer, at han brugte det Udtryk — „krumpe sig“ derved. Det vilde altsaa for ham være noget Ubehageligt, og jeg troer ganske vist, at det ikke blot vilde være ubehageligt, men at det tillige ikke vilde bringe noget Godt, at der oprettedes saadanne særskilte Menigheder indenfor Folketirken med sær-egne Præster. — For det Tilfælde, at dette Lovforslag skulde gaae igjennem, skal jeg derhos tillade mig at spørge den høitærede Minister, om han saa er betænkt paa at forbedre de Forandringer i andre Love, som det da vil blive nødvendigt at foretage. Jeg skal saaledes nævne Loven af 8de Marts 1856 om den frie Fattigforsørgelse og spørge, om det vilde være billigt, at en saadan Frimenigheds Medlemmer ligesvem skulde kunne forlange Understøttelse af en Kasse, hvortil den ikke selv havde bidraget en eneste Skilling. Jeg troer, at det i saa Fald ligeledes vilde være hensigtsmæssigt at foretage en Forandring i den isjor vedtagne Landcommunallovs Bestemmelse om, at der kan hvedes Bidrag af Sognecommunen til den frie Fattiglase; thi en saadan Bestemmelse vilde vistnok heller ikke længer være hel- dig, efterat der havde dannet sig Frimenighe- der. — Den ærede 5te Landsthingsmand for 2den Kreds (Haffner) sagde for et Dieblif- siden, at man ikke styrkede Folketirken ved at udrøise Folk af den; jeg har imidlertid heller ikke hørt, at Nogen har givet Anvisning paa at gjøre dette; derimod har jeg hørt, at Folk — og navnlig de, der allerede nu have dannet en Frimenighed — selv have truet med at ud- træde af Folketirken. Jeg kan heller ikke see Andet, end at de, som have sluttet sig til den nævnte Menighed, ere gaaede ud af Folketir- ken, om dens Præst end har ønsket at være indenfor Folketirken. — Jeg skal dog ikke læn- gere trætte den høitærede Forsamling. Jeg har kun villet udtale, hvad jeg nu har sagt, for at motivere min Afstemning, og jeg haaber, at de ærede Medlemmer ville kunne indsee, at jeg, som kjender de Forhold, en Frimenighed medfører, efter hvad jeg har udtalt, ikke vil kunne give min Stemme til dette Lovforslag, især under saa bevægede Forhold som dem, der

for Diebliffet ere tilstede, hvor man gjerne kan sige, at Lidenskaberne ere i stærk Bevæ- gelse. Jeg maa derfor stemme imod Lovfor- slaget.

David: Jeg havde, og det af flere Grunde, ønsket slet ikke at tage Ordet i denne Sag, men kun at stemme efter min Overbeviisning, uden isorveien at have ytret Noget, der kunde see ud som en Motivering. I en Sag, der saa stærkt berøer paa den religiøse Følelse, paa Opfattelsen af Kirkens Forhold i det Hele til Staten, er det let begribeligt, at man ikke er meget tilbøielig til at afløre sin inderste Over- beviisning, der saa at sige berører Livets in- derste Kjærne. Det Ønske, som jeg saaledes nærede om ikke at tage Ordet i denne Sag, har jeg imidlertid maattet opgive, thi paa en idetmindste for mig, høist uventet Maade er Sagen igaar bleven, idetmindste tilshneladende, til en politisk Sag. Jeg kan ikke nægte, at det politiske Enten—Eller, som den høitærede Con- seilspræsident igaar lastede ind i Discussionen, for mig er kommet høist uventet og har gjort, at jeg har maattet erkjende det for rigtigt, at udtale mig, for at min Stemme, der vil blive i mod Lovforslaget, ikke skal mistydes. Jeg har allerede tvende Gange betonet, at den høit- ærede Conseilspræsidents Udtalelse igaar, idet- mindste for mig, kom uventet; thi, naar man seer hen til, hvad der er foregaaet i denne Sag, og til hvor- ledes Ministeriet i forrige Session stillede sig til det lignende Forlangende, som dengang fremkom, saa kunde det ikke Andet end komme høist uen- tet, at man nu vil gjøre denne Sags Gjen- nemførelse til et Cabinetsspørgsmaal, og, naar vi endnu igaar gjentagende af den høitærede Cultusminister hørte dette Lovforslag blive be- tegnet som værende en lille uskyldig Sag, saa maatte den Anskuelse, som jeg indtil da nærede, deri finde en yderligere Bekræftelse. Jeg skal imidlertid ikke komme dybere ind herpaa, thi, da jeg modvilligt har taget Ordet, skal jeg hel- ler ikke mere end høist nødvendigt gjøre Brug deraf, og jeg kan saameget mere undlade at anføre, hvad jeg i saa Henseende ellers kunde have følt mig opfordret til at fremkomme med for at begrunde min Mening, som den ærede 1ste Landsthingsmand for 1ste Kreds (Madvig)